

Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 2992 f

Spm. nr. 246

Til *justitsministeren* (19/11 82) af:**Wilhjelm (VS):**

»Kan ministeren redegøre for, i hvilket omfang nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser i seneste beretningsperiode (1981) har truffet afgørelser om erstatningsbeløb afvigende fra de af domstolene i samme sag udmålte beløb?«

Begrundelse

Ved gennemførelsen af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser i 1976 blev erstatningsreglerne efter mange overvejelser udformet ikke som et retskrav, men ud fra et billighedsprincip. Samtidig blev det dog tilkendegivet, at ordningen kunne tages op til nyvurdering efter nogen tid på grundlag af de indhøstede erfaringer.

Af årsberetningerne fra nævnet, som administrerer billighedserstatningsordningen, fremgår, at man har udmålt erstatninger, som på grundlag af nævnte princip har ligget langt højere eller langt lavere end den af domstolene i samme sag tilkendte erstatning. Men der er ikke oplysninger, som gør det muligt at vurdere, hvor ofte det forekommer, hvordan den gennemgående tendens er, hvor store afvigelserne er, hvilke sager det typisk drejer sig om, og hvad merudgiften eller besparelsen ved overgang til erstatning efter retskrav således ville blive. Spørgsmålet tager sigte på at muliggøre en sådan vurdering.

Besvarelse (2/12 82):**Justitsministeren** (Ninn-Hansen):

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser har oplyst justitsministeriet om, at der ikke findes talmæssige opgørelser over tilfælde af den art, som omtales i spørgsmålet.

Nævnet har imidlertid fremhævet, at der som udgangspunkt tilkendes erstatning efter dansk rets almindelige erstatningsregler. Af flere grunde kan der imidlertid i enkelte sager forekomme erstatningsudmålinger, som afviger fra det beløb, der er tilkendt af domstolene i samme sag. Forklaringen herpå kan f.eks. være ny landsrets- eller højesteretspraksis for erstatningsniveauet, som ikke forelå på det tidspunkt, da domstolen i den konkrete sag traf afgørelse. Desuden må fremhæves, at nævnet - i modsætning til domstolene - efter loven som hovedregel er begrænset til at yde erstatning for personskade og således ikke kan dække økonomisk tab af anden art. Videre kan nævnes, at erstatningsudmålingen i en del sager for domstolene vil være udtryk for, at domfældte - måske på grund af manglende betalingsevne - ikke har villet protestere mod det fremsatte erstatningskrav. En erstatningsudmåling på sådant grundlag kan naturligvis ikke uden videre være bindende for nævnet.

Endelig kan peges på reglen i § 8 i loven om erstatning til ofre for forbrydelser, hvor efter nævnet har en i forhold til almindelige erstatningsregler udvidet adgang til at ned sætte eller afvise erstatning ud fra rimelighedsbetragtninger. De nærmere principper for udøvelsen af denne beføjelse er omtalt i nævnets årsberetninger.

Justitsministeriet kan henholde sig til, hvad der er oplyst af nævnet.